

[OBJAVLJENO U PERIODICI]

IZ NIŠTANI, POZDRAV

Gledaj kako je svu, svjetlost neka neznana obasjava
kako se mračna grana u leptira svjetlosna preobražava
kako se sama od sebe planina pomiče
kako iz kamena ruka kao iz sebe sama niče

Ovo je Ništan (kažem *ova* Ništan, pišem iz *ove* Ništani)
a može i drugo, jer svatko svojim okom gleda
ovaj vinograd sunčan od mora do nedogleda

Gle, divna čuda
za istim vreloom žudimo pčela i zmija i ja

“Revija”, br. 11, korice [rkp.]; Osijek, 1989.

[POSTUMA]

MONOLOG
NA PUTU PREMA ONOME MJESTU. AKO GA IMA

1. Krilati konj i pijetao

Više nema izlaza.

Dolazi več. Zapadni prozor uokviruje plavetnu podlogu neba na kojoj se oblaci, kao stada ovaca, vraćaju u tor ili idu na pojila. Tko ih goni? Kamo ih tjera?

Odjednom.

Na tamnom modrilu – bljesak.

Gledaj, viknuo si, gledaj!

Ti si vidio vrtove, zelene livade, krošnje i zlatne jabuke, vilinske.

A ja – veliku mrežu koja se njiše... vrti se... raste... titra... treperi...

Sunce, rekao si.

A ja sam kriknula: Pauk... Pauk...

Bio je to kraj, ako ima kraja. Ništa ne stoji. Život bježi, sve bježi. Smrt se ne zaustavlja, samo ponekad ugasi svoja svjetla koja ima na glavi. Zmija traži svoj rep i kad ga zagriže krug se ispuni: rađa se sunce, sjeme klija iz zemlje.

Mrak.

I opet zora, uvijek prva i uvijek posljednja, a uvijek ista, jedna. Samo nju vidiš.

Pamtim. Ovdje je stajao.

Obasjan nekom mračnom svjetlošću i sjajem.

Više ne rže. Ne udara kopitima.

Kad sam se jednom, iznenada, okrenula, uvukao je, zatečen, krila. Letio je. Znam da je letio. Imao je krila.

Vidjela sam ih.

Zaista sam vidjela krila.

Rekao si: sunce.

A bio je pauk zapleten u svoju mrežu, u svoju sudbinu. Došla sam mu blizu i nestao je. Ni mreže više nema. Ni sudbine. A što je sudbina? Ono što sami stvaramo, paučina. Kad nestane pauka, vjetar je raznese.

Gledam.

Stajao je ovdje. Na ovom tlu bez ulaza i bez izlaza. Sve što je bilo, bilo je ovdje, u priči, u snu.

Čuli su se krikovi ptica, crni, među trstikama. Kovitlao se mrak s munjama i grmljavinom. Kamenje je padalo. More je udaralo u litice, bezumno, kao neman.

Vidjela sam nečije oči nad ponorom, izluđene.

Sve je bilo san, jer se samo u snu sastaje vidljivo i nevidljivo. U snu se ljubav oslobađa tijela. Samo u snu planine lete i rijeke teku uzbrdo. Sve lebdi. San je svemir, jedini bezdan, prolaženje ptica, zmija svjetlosti, rijeka, mliječna staza, brazda, hrast prevaljen preko sveg neba, jezero. San je jedro na vodi zaborava.

Rekao si: sunce.

A ja sam kriknula.

Stajao je ovdje.

Rzao je.

Udarao je kopitima.

Imao je krila.

Kad sam se približila, nestao je.

Ostao je samo stalak.

Ova čudna sprava.

Asinus. Cavalletto. Magarčić, konjić, kobilica.

Sprava smrti. Vješala. Giljotina.

Gdje si ti? Gdje si?

Sve je nestalo. Sve.

I zar je moguće da tvoja ruka nikad više neće dodirnuti bijelo napeto platno? Zar tvoje oko nikad više neće gledati svjetlost? Zar tvoje viđenje nikad neće postati oblik?

I zar je moguće da tebe nema? Da ničeg nema osim ove spoznaje da zaista više ničeg nema?

Sve je nestalo.

Nema ni krilatog konja. Ni pijetla nema.

Sve je svršeno.

Samo još šumi nevidljivo more. Psi i ptice prate tvoju sjenu prema svjetlosti koja se sluti u mraku.

Nema ni krilatog konja. Ni pijetla nema. Ni tvoje sjene nema. Ni brazde koju ostavlja lađa. Tama je.

Vrati se, nastala svjetlosti, na stazu u mračnoj šumi kojom kročim. Upravi moje korake prema svitanju.

Možda ću vidjeti krila. Vidjet ću krila. Bar jednom.

A tko me čuje?

S kime govorim?

Gdje si ti?

Zar si samo san, bljesak trenutka? Zar si samo prizor bez početka i kraja, slika proticanja, igra koja se samo obnavlja?

Ostao je stalak. Tebe nema.

Ni mene nema.

Ostala je samo maska, jedna... tri... pet obrazina... koje mi je ostavila kob da se u njima prepoznam, da se vidim.

Stalak i maska. Obrazine.

A pijetao se ovdje ne čuje.

Ni šum krila.

Ovdje je sama tišina.

Stalak i maska. Stalak sudbine i slijepa obrazina kojoj predajem svoj glas.

Stani. Ostani!

Trava... Kamenje... More... Nebo... Plamen...

Gdje sam?

Gdje smo?

RASTANAK

Jesi li postao trava ili oblak koji nestaje.
Svejedno.

I na klisurama orlovi te prate
i u vodama i među zvijezdama.

Ne mogu se rastaviti oči,
izvori koji istom morem gledaju.
Nema rastanka.

Nema smrti.

Ako osluškujem ujetne
čujem tvoj glas.

Ako u smrt gledam
čujem tvojku pjesmu.